

Đêm Ngàn Lẻ Hai

Tôi mở chai nước lọc, dốc cạn hết một hơi. Em thử làm thế, coi / có giống như em / khóc?

Khóc một lần rồi thôi! Khóc một lần rồi...vui! Chuyện giản đơn như thật! Chuyện chi cũng tuyệt vời!

Ngàn-Lẻ-Một-Đêm, đó, em mở lại mà xem! Nàng cung nữ có duyên được Vua chọn Hoàng Hậu!

Nước lọc, nước-chưa-nấu nhưng không có...vi trùng! Anh không nấu tắm lòng...bởi lòng anh không đổi!

Anh yêu em, đã nói một lần như đã thề với bóng trăng Rằm kia / trên Lâm Viên cao ngất!

Mình đã qua Cầu Đất, mình đã xuống Trạm Hành, mình đã tới Dran, anh ôm em...Eo Gió...

Nhớ quá em, xe lửa chạy trên ba đường ray, hai đứa mình cầm tay, ba đường ray ai cạy?

Ai nữ nào làm vậy? Bán đến từng bù-loong, bán biết bao núi rừng chưa thỏa lòng tham hả?

Anh dốc chai nước lã, anh vắt cái nút chai, anh bóp bẹp cái chai rồi ném cái chai bay...bay về đâu không biết.

Bay về tới Phan Thiết, ra thăm lâu Ông Hoàng...một vùng đất tan hoang...còn chéo sân tennis!

Hàn Mạc Tử từng nói về Phan Thiết: “Phan Thiết ơi Trời ơi là Phan Thiết / nơi mà ta sầu muộn ngất ngư!”. Anh xé nát bài thơ...Đời là một giấc mơ. Đời là cơn ác mộng!

Tôi ôm thơ mà sống, tôi trôi trên đại dương...

Trần Văn Lệ

